

CONSCIÈNCIA D'ARA
I la setmana que ve:
Anna R. Ximenes:
novel·lar les malalties mentals

Estils

“El paradís perdut es pot refer a l’aula i a l’escenari”

Per a Alicia Corral, investigadora teatral i professora de cant, la clau és el treball interior

DÍDAC P. LAGARRIGA
BARCELONA

¿I si poguéssim generar petits paradisos a la terra, bombolles que, malgrat la seva lleugeresa efímera, formessin un pòsit constant i inesperat de bellesa? L’art –en les seves múltiples definicions i formes– té aquesta capacitat de combustió espontània. “Aquest paradís perdut està aquí i es pot refer a l’aula, a l’escenari, a la teva pràctica personal, amb un art que elevi i que ens recordi les potencialitats de l’ésser humà, que ens recordi que tenim altres sentits per desenvolupar, sense buscar la glòria, o l’èxit, que canalitzi la vida”, explica Alicia Corral, incansable buscadora en l’àmbit del teatre físic i del treball amb la veu. Llicenciada a l’Institut del Teatre de Barcelona, el 2010, amb 27 anys, va rebre una beca d’aquest centre per estudiar a l’Índia. “M’interessaven molt els plantejaments del teòric i renovador teatral polonès Jerzy Grotowski, que entenia el *performer* com a canal i el teatre com a ritual, on l’espectador esdevenia testimoni. Va viatjar per tot el món buscant cants antics i diferents rituals que tenien un efecte en l’ésser humà més enllà de la cultura que formés part. Així que em vaig formar amb el seu deixeble Thomas Richards i després vaig voler anar a l’Índia seguint els passos de Grotowski”. Aquell primer viatge comença amb una formació a la Sryasa University de Bangalore i acaba amb els baul de Bengala, trobadors místics –pels qual el teòric polonès sentia un gran interès– i popularitzats, entre d’altres, per les traduccions que Tagore va fer a l’anglès de la seva poesia devocional. I entre aquests dos punts cardinals, la inesperada trobada amb el cant vèdic. “Volia conèixer el cant més antic i vaig trobar l’escola Krishnamacharya de Chennai i em va tocar molt. Amb el primer cant vèdic que vaig cantar vaig sentir l’efecte de manera molt evident i el cor em va començar a fer coses rares”.

Camí d’exploració

A la tornada guanya el premi de perfeccionament de l’Institut del Teatre amb la peça *Una aproximació a la tècnica dels baul de Bengala* i continua amb la formació de sànscrit i de cant vèdic a Anglaterra. Imparable, forma a Barcelona el grup Na-

Alicia Corral durant la seva última estada a l’Índia el 2020. ANA GABRIELA

maskar amb Manish Shrestha i Olga Solà, amb el que realitzen concerts (des d’espais de ioga al Parlament de les Religions de Girona o la presentació del llibre *Iniciació als veda* de Raimon Panikkar) i enregistren un disc per difondre aquest art sonor i vibracional.

“Durant aquests anys –explica Corral– he anat sovint a l’Índia, em vaig quedar enamorada del *dhrupad*. Si el cant vèdic se centra en la paraula, el *dhrupad* ho fa en el so i en com la combinació de freqüències i dels microtons afecten el cos i l’atmosfera al treballar amb escales musicals (*raga*) que fan sorgir a l’interpret i a qui l’escolta diferents emocions. Cada *raga* té diferents combinacions de notes, és una música no temperada més connectada amb la natura i amb l’ésser humà.

Reflexions “No hem d’estar separats de la vida, hem d’anar amb ella”, diu

T’exigeix molta precisió per trobar els microtons adients i fer vibrar tant el cos com l’espai”.

Després de passar sis anys com a professora a l’Escola superior d’art dramàtic de Vigo, ara es dedica a donar tallers i classes particulars, moltes online, tant a persones que volen treballar i explorar la veu, com professors i practicants de ioga per aprendre la pronunciació del sànscrit i cantar els mantrés tradicionals a les classes i pràctiques. “Vaig deixar de treballar a l’escola d’art dramàtic perquè m’interessaven més altres espais, anar per lliure, tenir temps per investigar i no centrarme tant en el món de l’espectacle, sinó trobar-me amb gent que ressona amb el que faig. És un treball interior que té una ressonància extracorporal. Sovint dic als alumnes que

el cant vèdic és una geometria que a vegades es palpa i genera un espai diferent. Crec que quan pots connectar amb la vida, les barreres entre escenari i públic es fonen. Si aconseguixes estar molt obert i ser molt precís, ja sigui cantant o en un treball teatral, si t’obres a què la vida flueixi, és cert que la vida arriba als espectadors i els pot tocar”.

Escoltar molt

“Quan miro la trajectòria que he anat fent en aquesta dècada veig que, primer, he començat per netejar el cos-canal, a través de la veu i la vibració, de condicionaments, dolor, expectatives, judicis i totes aquelles microtensions acumulades al llarg dels anys. Seguint aquesta obertura, cal connectar amb tu mateixa, reconèixer i equilibrar la voluntat, les emocions, la part instintiva i mental i, després poder connectar amb els elements de la natura, o en l’hinduisme, amb els déus i l’absolut. Quan estàs més neta és més fàcil obrir-te i lliurar-te a la vida, acceptar-la tal i com ve”. Matisa, però, que la seva proposta és laica i que, tot i l’atracció que sent per l’hinduisme, no forma part de cap estructura religiosa. Li dic que la veig com una “missionera de la no forma” i riu. “Oh, què bonic! Crec que a partir dels concerts i les classes, sense sense que calgui dir-ho, hi ha l’anhel compartit moltes vegades per la gent d’aquests petits paradisos que es poden formar a la terra. En el fons busco llibertat, la gent ve a alliberar-se, a connectar amb quelcom profund que no es pot anomenar, d’aquest misteri comú. Gent sensible amb ganes de sortir de la seva ment, que es pregunta què està passant en el món i que es diu que ha d’haver-hi alguna cosa més”.

La irrupció de la pandèmia la va viure a l’Índia i allà es va quedar fins a la tardor. Ara s’ha establert en un poble gallec molt a prop de Portugal, país on hi treballa sovint i, quan les condicions ho permetin, tornarà a les activitats presencials. “El que vull ara és escoltar molt què toca fer. La cultura imperant no ens ajuda a viure en aquest estat de gràcia, de consciència. Sé que *fluir* sona malament, però en el fons es tracta d’això. No estar separats de la vida, anar amb ella i la vida esdevé un goig encara que passin coses que no vols. *Que es faci la teva voluntat*. Ja sigui en l’art, el cant o la vida quotidiana, que per a mi no hi ha separació, en aquest fer et deixes fluir, t’obres i permetes que la vida entri”. —